

[Bendix.]

tror, det ville være klogest, hvis folketinget her indskrænkede sig til at give et godt råd til arbejdsmarkedets parter om at forfølge det spor, som de allerede gennem mange år har forfulgt.

Kampp: Ja, også jeg er i den situation, at mit partis ordfører, hr. Krog Hansen, er blevet syg, så i hans fravær skal jeg på socialistisk folkepartis vegne fremkomme med vore principielle synspunkter vedrørende det forslag, som liberalt centrum har fremsat om opsigelsesvarsler for arbejdere. Vi er fra vor side helt enige i, at der må sikres de ansatte den størst mulige tryghed i beskæftigelsen, at arbejdsgiveren ikke uden videre skal kunne afskedige efter forgodtbefindende, men vi føler os langt fra overbevist om, at forslag i denne retning virkelig vil medføre en større tryghed.

Den første betingelse for at skabe tryghed i ansættelsen mener vi er at sikre en høj beskæftigelse, og at man, hvor der bliver tale om arbejdsløshedsperioder, sikrer en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi mener, at det først og fremmest må være organisationerne, det må være arbejdsmarkedets parter, der skal aftale disse forhold, også fordi forholdene er så forskelligartede. Vi mener også, at man fra organisationernes side har gjort en indsats; arbejdsministeren redegjorde da også for de forskellige regler, der gælder, og vi mener ikke, at der er grund til at lovgive på dette område. Vi mener simpelt hen ikke, der er behov for en sådan lov.

Der er et andet forhold, der måske også kan komme til at spille ind. Hvis man ved en lovgivning gennemfører en sådan bestemmelse, at arbejdere, der har været beskæftiget i ét år i den samme virksomhed, får et opsigelsesvarsel, kan der vel godt være arbejdsgivere, der så vil være tilbøjelige til at afskedige arbejderne, før de har været der 1 år, eller i hvert fald kun vil have en lille fast stab af arbejdere og så i øvrigt passe på ikke at have de øvrige arbejdere ansat i så lang tid, at de opnår et opsigelsesvarsel. Der kan være arbejdsgivere, der vil være interesseret i at optræde på denne måde, og vi mener i hvert fald ikke, at det vil være heldigt.

Det vil vel mange gange være de arbej-

dere, der har den dårligste uddannelse og som følge deraf måske er dårligst kvalificerede, der vil blive ramt af dette. De vil lettere blive udsat for arbejdsløshed end andre, og jeg tror, der kan komme til at opstå uheldige forhold i den henseende. Jeg har indtryk af, at man er ude i lidt i den retning inden for kontorfagene, hvor man har set vikarbureauerne skyde op, der søger for løs arbejdskraft til kontorfaget, og jeg er ikke sikker på, at en sådan udvikling vil være heldig for arbejdernes vedkommende. Vi mener, at det først og fremmest er arbejdernes egne organisationer, der skal ordne disse forhold, også fordi de er så forskelligartede fra fag til fag, fra område til område, og vi mener ikke, at der er behov for en lov som den her foreslåede.

Erik Hansen: Det er vel en helt naturlig ting, at et forslag som det, der i dag er til behandling, har en vis interesse i vide kredse. Det er vel sådan og må vel være sådan i ethvert land, at en af hovedhjørnestenene i lovgivningen er bestræbelserne for at sikre den enkelte borger det størst mulige mål af tryghed i hverdagen, en tryghed, der sikrer mod de værste følger af ulykke, sygdom, arbejdsløshed m. v. Men til tryghed hører også frihed for den uro, den utryghed, der ligger i med kort varsel at kunne miste beskæftigelsen og dermed stå i en svær økonomisk situation. Det største mål af tryghed i beskæftigelsen hos lønmodtagerne ligger vel hos tjenestemændene, der mere end andre er garderet; betydelig længere nede på tryghedens rangstige ligger funktionærerne og arbejderne.

I bemærkningerne til forslaget omtales opsigelsesvarslet som et socialt gode, og jeg vil gerne medgive, at det er et socialt gode, men jeg vil også føje til, at jeg tror, vi skal bort fra at tale om, at den tryghed i hverdagen, som alle må og skal have krav på, bare er et spørgsmål af social karakter. Tryghed i hverdagen er ikke et spørgsmål alene om at holde den værste nød fra dørene i gammeldags forstand, altså den sociale nød; det er der vel også tale om, men det er mere end det; det er i høj grad et spørgsmål om trivsel, det er et spørgsmål om produktivitet, det er et spørgsmål om samhörighed med den virksomhed, lønmodtageren er medarbejder i. Den lønmodtager, der